

РЕШЕНИЕ

№ 5881

гр. София, 20.02.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 5 състав,
в публично заседание на 30.01.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Владимир Николов

при участието на секретаря Мая Георгиева, като разгледа дело номер **12362** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 - 178 от Административно-процесуалния кодекс, във вр. чл. 211 от Закона за Министерството на вътрешните работи /ЗМВР/.

Образувано е по жалба на П. Г. С. от [населено място], [жк], [жилищен адрес] ЕГН [ЕГН], срещу Заповед № 8121К-14338 / 13. 11. 2024 г. на министъра на вътрешните работи за временно отстраняване от длъжност.

В жалбата се излагат съображения, че обжалвания административен акт е незаконосъобразен. Твърди се, че при издаване на оспорваната заповед са нарушени административно-производствените правила и са допуснати противоречия с материалните разпоредби. Моли съдът да постанови решение, с което да отмени оспорената заповед. Претендира разносните по делото, съобразно представен списък.

Ответникът – министъра на вътрешните работи, чрез процесуалния си представител, моли съда да остави жалбата без уважение и да постанови решение, с което да потвърди като законосъобразна заповедта за отстраняване от длъжност. Претендира юрисконсултско възнаграждение. Прави възражение за прекомерност.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-ГРАД след като обсъди доводите на страните и прецени представените по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

Жалбоподателят старши комисар П. Г. С., е назначен на длъжността директор на Регионална дирекция „Гранична полиция“ – Аерогари при Главна дирекция „Гранична полиция“ – МВР.

С постановление от 11.06.2024 г. по досъдебно производство № ДП-КПК-95/2024 г. по описа на КПК, пр. пр. № 8130/2024 г. по описа на СГП, П. Г. С. е привлечен в качеството на обвиняем за извършено престъпление по чл. 242, ал. 4 вр. ал. 1, б. „в“, б. „д“ и б. „ж“ от НК вр. чл. 20, ал. 4 от НК и е взета мярка за неотклонение „гаранция“ в размер на 20 000 лв.

Във връзка с горното до министъра на вътрешните работи е отправено предложение рег. № 3282р-20368 от 24.07.2024 г. от директора на ГДГП – МВР за образуване на производство за извършено тежко нарушение на служебната дисциплина от старши комисар П. С.. Нарушението е квалифицирано като такова по чл. 194, ал. 2, т. 4 от ЗМВР, съставомерно по чл. 203, ал. 1, т. 13 от ЗМВР.

Със Заповед № 8121К-11374 от 30.07.2024 г. на министъра на вътрешните работи е образувано дисциплинарно производство срещу старши комисар П. Г. С.. Изложено е, че при разследването по досъдебно производство № ДП-КПК-95/2024 г. по описа на КПК, пр. пр. № 8130/2024 г. по описа на СГП, старши комисар С. е привлечен в качеството на обвиняем за това, че в [населено място], като длъжностно лице което е в непосредствена връзка с митническата служба, действайки по поръчение и в изпълнение на решение на организирана престъпна група е участвал като помагач (умишлено е улеснил извършването на престъпна дейност чрез съвети, разяснение, обещание да се даде помощ след деянието, отстраняване на спънки, набавяне на средства или по друг начин) в контрабанда – пренасяне през границата без знанието и разрешението на митниците, на стоки и предмети за търговски или производствени цели в особено големи размери, като случаят е особено тежък.

С Отнемане на разрешение за достъп до класифицирана информация № 2 от 11.09.2024 г. на основание чл. 15 и чл. 59, ал. 1, т. 1 вр. чл. 40, ал. 1, т. 6 и т. 8 вр. чл. 41, т. 4 и чл. 42, ал. 1, т. 2 от ЗЗКИ е отнето разрешение за достъп до класифицирана информация № 120 от 28.06.2022 г., издадено за достъп до класифицирана информация „строго секретно“ на П. Г. С..

Последното е оспорено от П. С. пред Държавна комисия по сигурността на информацията (ДКСИ).

Представени са писмо изх. № И-459 от 29.10.2024 г. и писмо изх. № И-497/ 22.11.2024 г. по описа на ДКСИ, в които се сочи, че е налице административна преписка по подадената от С. жалба и на основание чл. 65, ал. 4 от ЗЗКИ и ТР № 1 от 17.01.2023 г. на ВАС с Решение № 66-П-10/ 29.10.2024 г. се отлага произнасянето по същество по жалбата срещу Отнемане на разрешение за достъп до класифицирана информация № 2 от 11.09.2024 г.

Със Заповед № 8121К-14338 от 13.11.2024 г. на министъра на вътрешните работи на основание чл. 214, ал. 1, т. 3 и чл. 215, ал. 3 от ЗМВР временно е отстранен от длъжност старши комисар П. Г. С., директор на Регионална дирекция „Гранична полиция“ – Аерогари при Главна дирекция „Гранична полиция“ – МВР, считано от 22.11.2024 г. и е разпоредено изземване на служебната карта и служебното оръжие на старши комисар С..

Заповедта е връчена на жалбоподателя на 15.11.2024 г. и е оспорена с жалба № УРИ 812100-21846 от 27.11.2024 г. чрез министъра на вътрешните работи до АССГ.

При така установените факти, АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С. - ГРАД обосновава следните правни изводи:

Оспорва се в срок, подлежащ на обжалване индивидуален административен акт, от надлежна страна, за която е налице и интерес от обжалването, поради което е

процесуално допустима.

Разгледана по същество жалбата е ОСНОВАТЕЛНА по следните съображения:

Оспорената заповед е издадена от компетентен административен орган по смисъла на чл. 214, ал. 1, т. 3 от ЗМВР – министъра на вътрешните работи, в качеството му на орган по назначаването на заеманата длъжност.

Спазена е предвидената с чл. 214, ал. 1 от ЗМВР писмена форма, като са изложени фактически и правни основания за издаването ѝ.

Съгласно чл. 214, ал. 1, т. 3 от ЗМВР държавен служител в МВР може да бъде временно отстранен от длъжност с писмена заповед, когато му бъде отнет или отказан достъпът до класифицирана информация, ако заеманата длъжност изисква такъв - в този случай отстраняването се извършва от органа по назначаването на заеманата длъжност.

В оспорената заповед е посочена и разпоредбата на чл. 215, ал. 3 от ЗМВР, съгласно която в случаите по чл. 214, ал. 1, т. 3 органът по назначаването издава заповед за изземване на служебната карта, личния знак и служебното оръжие.

Няма пречка временното отстраняване от длъжност и разпореждането за изземване да бъдат инкорпорирани в един акт.

Не е спорно, че с Отнемане на разрешение за достъп до класифицирана информация № 2 от 11.09.2024 г. на основание чл. 15 и чл. 59, ал. 1, т. 1 вр. чл. 40, ал. 1, т. 6 и т. 8 вр. чл. 41, т. 4 и чл. 42, ал. 1, т. 2 от ЗЗКИ е отнето разрешение за достъп до класифицирана информация № 120 от 28.06.2022 г., издадено за достъп до класифицирана информация „строго секретно“ на П. Г. С.. Актът е оспорен от П. С. пред ДКСИ, но към настоящия момент не са налице данни за произнасяне по жалбата. Видно от представените длъжностна характеристика и списък на длъжностите в Регионална дирекция „Гранична полиция“ – Аерогари, за които се изисква достъп до съответното ниво на класифицирана информация, представляваща държавна тайна и класифицирана информация н ЕС и НАТО, за заеманата от старши комисар П. С. длъжност - директор на Регионална дирекция „Гранична полиция“ – Аерогари, се изисква достъп до класифицирана информация ниво „строго секретно“.

Следователно, заповедта е постановена от органа след настъпилото относимо обстоятелство - отнемане достъпа на държавния служител до класифицирана информация, необходима предпоставка за заемане на длъжността, която е изпълнявал.

Разпоредбата на чл. 214, ал. 1 т. 3 ЗМВР предвижда, че държавният служител в МВР може да бъде отстранен от длъжност с писмена заповед, когато му бъде отнет или отказан достъпът до класифицирана информация, ако заеманата длъжност изисква такъв. В конкретния случай този факт е установен от събраните по делото доказателства. Следва да се съобрази, че отстраняването от длъжност е временна мярка. При прилагането на принудителната мярка във всички случаи трябва да бъде спазен установеният в чл. 6 от АПК принцип на "съразмерност", според който административният акт и неговото изпълнение не могат да засягат права и законни интереси в по-голяма степен от най-необходимото за целта, за която актът се издава.

В случая отстраняването от длъжност на старши комисар П. С. е временно, но въпреки това не е посочен срок за който е отстранен, нито отстраняването е поставено в зависимост от изпълнението на обвързано с конкретен срок обстоятелство.

Съгласно чл. 7, ал. 1, т. 3 от Наредба № 8121з-310 от 17.07.2014 г. за преназначаване на държавните служители в Министерство на вътрешните работи (Наредба № 8121з-310 от 17.07.2014 г.) ръководител на структура на МВР, в щата на която е

заеманата длъжност, предприема действия за предлагане на държавния служител на друга длъжност в случай на отказ или отнемане на разрешение за достъп до класифицирана информация. Чл. 7, ал. 7 от Наредба № 8121з-310 от 17.07.2014 г. предвижда, че преназначаването се извършва в тридесетдневен срок от възникване на обстоятелствата по ал. 1, т. 1 - 4 и 6.

В случая, освен че в заповедта не е посочен за какъв срок старши комисар П. С. е отстранен от длъжност, не се установява и да са предприети действия съгласно чл. 7, ал. 1, т. 3 от Наредба № 8121з-310 от 17.07.2014 г. за предлагане на държавния служител на друга длъжност, която не изисква достъп до класифицирана информация. Преписката не съдържа данни и по делото не е представена информация да е спазено и изискването на чл. 7, ал. 7 от Наредба № Наредба № 8121з-310/17.07.2014 г. - за 30 дневен срок за извършване на преназначаване от възникване на обстоятелството по чл. 7, ал. 1, т. 3 от Наредба № 8121з-310 от 17.07.2014 г., нито е посочен друг срок за назначаване на длъжност, която не изисква разрешение за достъп - определен или определяем.

В заповедта, освен че не е посочен срок на действие на временното отстраняване от длъжност, не е определен и срок, в рамките на който или дата, до която да бъдат предприети конкретни действия във вр. с чл. 7, ал. 7 от Наредба № 8121з-310/17.07.2014 г.

Това поставя в несигурност адресата на мярката, която съответно е утежнена предвид липсата на посочен срок. Временното отстраняване от длъжност не следва да бъде неразумно продължително, като следва да бъде ясно кое основание следва да отпадне, за да отпадне необходимостта от временно отстраняване от длъжност.

Ако заповедта продължава да действа без срок за отстраняване, съответно без срок за назначаване на жалбоподателя на друга длъжност, то следва да бъде прието, че административният акт е в противоречие с целта на закона.

Ограничаване на личните права за неопределен срок налага квалификацията - непропорционална мярка, тъй като не отговаря на изискването за справедлив баланс между защитимите интереси. Основателно в тази връзка е оплакването на жалбоподателя за нарушение на правото му по чл. 1 от Допълнителния протокол към Конвенцията за защита на правата на човека и основните свободи. Така П. С. е лице, което въпреки отстраняването му от длъжност, продължава да бъде в служебно правоотношение с МВР. Това правно положение пречатства лицето за сключването на трудов договор или възникване на друго служебно правоотношение. По този начин жалбоподателят е лишен от трудови доходи за неопределен период от време, които са притежание по смисъла на чл. 1 от Допълнителния протокол към КЗПЧОС според практиката на Европейския съд по правата на човека и го поставят в положение на несигурност, което от своя страна рефлектира негативно върху личната му сфера, която е гарантирана от чл. 8 на Конвенцията.

Констатираното нарушение на основните лични права, гарантирани както от Конституцията на Република България, така и на ЕКЗПЧОС в резултат на неопределено действие на заповедта съществено я опорочава до степен на незаконосъобразност.

В случая следва да бъде прието, че наложената временна мярка е в противоречие и с разпоредбата на чл. 8 КЗПЧОС. Конвенцията е в сила за България от 7.09.1992 г., поради което и с оглед разпоредбата на чл. 5, ал. 4 от Конституцията има предимство пред норми на вътрешното право, които ѝ противоречат. Заповедта за налагане на

мярката не отчита, че правото на личен живот на лицето би могло да се засегне несъразмерно. В тази връзка се отбелязва, че при развитие на практиката относно приложимостта на чл. 8 КЗПЧОС, съдът се позовава на идеи като идентичност, лична автономия и развитие на взаимоотношенията с други лица, които смята за неразделна част от концепцията за личен живот и се обръща внимание на непредвидени развития в областта и на социалните условия. Следователно, принудителната административна мярка се отклонява от предназначението си - инструмент за обезпечаване на законосъобразното осъществяване на определени правоотношения чрез налагане на държавна принуда.

В тази връзка, за неоправданата по време принуда, следва да се отчетат и другите доказателства по преписката, макар и не пряко свързани с оспорения в настоящото производство акт.

В тази връзка следва да се отчете и обстоятелството, че на П. С. вече е бил отнеман достъп до класифицирана информация, но съгласно писмо на ДКСИ (стр. 30), с Решение № 49-П-7.1 / 15. 08. 2024 г. на ДКСИ е отменено Отнемане на разрешение за достъп до класифицирана информация № 1 / 25. 07. 2024 г. на директора на ГД“ТП“.

В същото време, по отношение на С. е издадена Заповед № 8121К-11374 / 30. 07. 2024 г. на министъра на вътрешните работи за образуване на дисциплинарно производство срещу държавния служител, като с т. 2 от тази заповед комисар С. е временно отстранен от длъжност за срок от 2 месеца.

Със Заповед № 8121К-13424 / 18. 10. 2024 г. на министъра на вътрешните работи е удължен срока за отстраняване на С. с още един месец, считано от 21. 10. 2024 г.

Действително, в оспорената в настоящото производство Заповед № 8121К-14338 / 13. 11. 2024 г., се сочи, че отстраняването е считано от 22. 11. 2024 г., което означава, че за един изключително дълъг времеви период П. С. е бил отстранен временно от длъжност, което прави мярката несъразмерна.

Предвид изложеното, настоящият съдебен състав на АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С. - ГРАД приема, че обжалваният административен акт е издаден при несъответствие с целта на закона - отменително основание по чл. 146, т. 5 от АПК.

При този изход на делото и в съответствие с разпоредбата на чл. 143 от АПК в полза на оспорващия следва да се присъдят направените по делото разноски в размер на 10 лева заплатена държавна такса. В полза на адвоката, осъществил безплатно процесуално представителство следва да се присъди адвокатско възнаграждение на основание чл. 38, ал. 1 от Закона за адвокатурата (ЗА) сочеща, че адвокатът или адвокатът от Европейския съюз може да оказва безплатно адвокатска помощ и съдействие на лица, които имат право на издръжка, материално затруднени лица, роднини, близки или на друг юрист. По силата на чл. 38, ал. 2 от ЗА в случаите по ал. 1, ако в съответното производство насрещната страна е осъдена за разноски, адвокатът или адвокатът от Европейския съюз има право на адвокатско възнаграждение. Съдът определя възнаграждението в размер не по-нисък от предвидения в наредбата по чл. 36, ал. 2 и осъжда другата страна да го заплати. В случая следва да се присъди възнаграждение в размер на 750 лв., съобразно чл. 8, ал. 2, т. 3 от Наредба № 1 от 09.07.2004 г.

Така мотивиран, Административен съд София-град, I-во отделение – 5 състав:

РЕШИ:

ОТМЕНЯ по жалба на П. Г. С. от [населено място], ЕГН [ЕГН], Заповед № 8121К-14338 / 13. 11. 2024 г. на министъра на вътрешните работи за временно отстраняване от длъжност.

ОСЪЖДА Министерство на вътрешните работи да заплати на П. Г. С., ЕГН [ЕГН], сумата в размер на 10 (десет) лева, представляващи разноски за държавна такса.

ОСЪЖДА Министерство на вътрешните работи да заплати на адв. Д. М. П. – САК, личен номер[ЕИК], адвокатско възнаграждение по настоящото дело в размер на 750 (седемстотин и петдесет) лв.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховен административен съд на Република България, в 14-дневен срок от съобщението.

СЪДИЯ: